

Mộng Như Lời Thán

Contents

Mộng Như Lời Thán	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14

Mộng Như Lời Thán

Giới thiệu

Tên gốc: *Mộng Nhược Thán Túc* Thể loại: Tình hữu độc chung, ma xui quỷ khiến, thất vọng mất mát, SENhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nhu-loi-than>

1. Chương 1

Editor: Hạ Diên

Ta hỏi hắn: “Người đang làm gì vậy?”

Hắn quay đầu lại nhìn ta cười, ôn nhu mà triền miên: “Ta đang đợi một người.”

Triền miên? Từ kia hình như không phải dùng để hình dung ánh mắt. Sau đó, ta lại cảm thấy hoàn toàn không thể dùng bất kỳ từ nào hình dung nụ cười bách chuyển thiên hồi của hắn.

“Vậy phiền người nhường đường chút, để khách nhân của ta rời thuyền đi.” Tam Đồ Xuyên không có quỷ dẫn đường như ta thì không tới được bên bờ bãi ngạn. Tam Đồ Xuyên, Quỷ Môn quan, Hoàng Tuyền lộ, cầu Nại Hà, Vọng Hương đài, Mạnh Bà thang, Tam Sinh thạch, mà ta là người dẫn đường, chỉ cho những con quỷ khác đường tới luân hồi. Ta nghĩ, trước tiên phải học bộ dáng khách sáo của nhân loại, sau đó mới nói tới nội dung.

Hắc y quỷ thu lại nụ cười, thật giống như, ừm, một thanh bảo kiếm lạnh lẽo đột nhiên tuốt khỏi vỏ. Hắn chậm rãi lui về sau một bước, ta vội vàng hét đám quỷ khách rời thuyền, mãi đến khi trên thuyền không còn con quỷ nào nữa. À, không đúng, vẫn còn dư lại một con quỷ, đó là ta. Ta cầm sào tre dài, giẫm một cái vào bờ, tùy ý để bè trúc mang ta trôi ra xa, sau đó tiếp tục đi đón đám quỷ hồn khác. Công việc này vừa khô khan lại vừa vô vị, nhưng ta vẫn đang làm, làm từ rất lâu, lâu đến nỗi ta chẳng có chút ký ức của trước đây, cực kỳ lâu, lâu đến nỗi, ngay cả hiện tại hay sau này ta cũng đều không nhớ rõ.

Ta đưa đám quỷ tới lần tiếp theo, hắc y quỷ kia vẫn đứng đó, nhưng hắc không chặn đường của ta, ta cần gì phải quan tâm hắc. Đợi đám quỷ xuống hết, ta liền dùng sào tre chuẩn bị rời đi.

“Mạnh Đàm Khê.” Là thanh âm của hắc y quỷ. Ta quay đầu nhìn lại, vừa vặn chạm phải ánh mắt hắc. Thật kỳ quái, nơi này rõ ràng chỉ có hai con quỷ là ta và hắc, hắc đang gọi ai? Mạnh Đàm Khê? Mạnh Đàm Khê là ai? Ta lắc đầu một cái, con quỷ kia không phải bị ngốc chứ? Vẫn là đừng nên để ý tới hắc, ta nên đi làm việc.

Mưa hai ngày, Tam Đồ Xuyên không còn bóng dáng của con quỷ kia, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

“Quỷ phía trước, người đang làm gì vậy?” Thuyền dùng đưa, ta nhìn bên kia Tam Đồ Xuyên, hắc y quỷ chặn thuyền của ta, đứng trên luân hồi lộ tới Quỷ Môn. Hắc thấy ta, nói: “Ta đang đợi một người.”

Ta gật gù đầu, “Vậy phiền người nhường đường chút, khách nhân muốn rời thuyền.” Thực là, gần đây vì sao luôn gặp phải quỷ cản đường chứ. Thật là kỳ lạ! Ta tại sao lại quên mất mình định nói gì nhỉ? Quên đi, có thể là trí nhớ lại kém rồi!

Quên? Cũng tốt!

...

“Quỷ phía trước, người đang làm gì vậy?” Ta hỏi.

Hắc y quỷ nhìn ta, đột nhiên nở nụ cười, “Ta đang đợi một người. Người có nhớ người đã hỏi ta câu này mấy lần rồi không?”

Ta nghi ngờ nhìn hắc, “Người không sao chứ?” Con quỷ này nói mê gì vậy? Ta rõ ràng là lần đầu tiên gặp hắc, ta mới nói với hắc được hai câu.

Con quỷ kia dường như thấy được sự khinh bỉ trong ánh mắt ta, kỳ thực ta cảm thấy ta giấu ánh mắt đó vô cùng tốt, sắc mặt của con quỷ kia tựa như đã giống hết màu y phục. Dưới tia sáng tối mờ của địa ngục, ta thậm chí còn không thấy rõ mặt hắc, nhưng ta biết hắc đang cực kỳ tức giận.

“Mạnh Đàm Khê, người dám giả ngây giả dại, đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn ta.”

Tại sao ta phải nghe hắc nói? Ta nhìn hắc, cảm thấy mình nên cùng hắc giải thích rõ ràng: “Ta không biết Mạnh Đàm Khê là ai, ta cũng không giả ngây giả dại, ta càng không nghĩ trời tối như vậy mà người lại có thể thấy mắt của ta.”

Ta nói xong, liền vung sào tre dài, lưu lại một bóng lưng cho hắc. Thật là một kẻ điên, ta nghĩ vậy. Kỳ quái chính là, sau khi ta nói xong, con quỷ kia đột nhiên im lặng. Ta chèo bè trúc tới giữa sông, lại không nhìn được mà quay đầu nhìn con quỷ kia, lần này, hắc chỉ lưu cho ta một bóng lưng. Đáng tiếc, trời quá tối, ta không nhìn rõ, ta nghĩ, kia hắc là một bóng lưng đen thui đi.

Không hiểu vì sao, hắc nói tới mắt ta, ta lại nhớ đến Soa lão quỷ. Soa lão quỷ từng nói, mắt ta rất giống Tam Đồ Xuyên.

Soa lão quỷ là quỷ sai già nhất Minh giới. Mặt quắt như hạch đào bỏ vỏ, cả người như một cái cây chết héo mấy năm, yếu ớt vô lực, nhẹ nhàng động vào cũng có thể đứt thành mấy khúc. Thế nhưng Soa lão quỷ vẫn như trước sống rất thoải mái. Mỗi câu nói đều là kinh nghiệm mà năm tháng tặng cho.

Tam Đồ Xuyên, rốt cuộc là thứ như thế nào? Ta ngồi xổm, nhìn bè trúc dưới mặt nước sông, nhìn nước chậm rãi xuôi đi, tựa như một chiếc gương, trong suốt không gợn sóng. Nó phản chiếu lại tất cả mọi thứ đối diện với nó.

Ta thấy một con quỷ thần sắc tái nhợt nhìn chăm chăm ta. Ta nghiêng đầu, nó cũng nghiêng đầu, mang theo đôi lạnh lùng nhìn ta, thật giống như muốn dùng đôi mắt kia nhìn thấu ta.

Ta không chút hứng thú đứng lên, ta rất không thích bị người khác nhìn thấu. Có người nào lại không muốn mặc y phục đâu? Còn không phải là do xấu hổ, không phải là không muốn bí mật của mình được hé lộ? Là người, trong lòng đều sẽ có một bí mật của riêng mình, giấu giấu diếm diếm, một mình một hồi ức.

À, ta thiếu chút nữa thì quên mất, ta không phải người, ta là quỷ. Một con quỷ dẫn đường ở Tam Đồ Xuyên. Ta nên đi làm việc. Chở tới một thuyền đầy quỷ, sau đó trơ mắt nhìn Tam Đồ Xuyên đột nhiên nổi xoáy, nuốt chửng đám quỷ hồn kia, biến chúng trở thành một thành viên của thủy quỷ ở Tam Đồ Xuyên.

2. Chương 2

Editor: Hạ Diên

Huy Mạc giật mình đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Mạnh Đàm Khê biến mất trong tầm mắt, lại không nói được một câu. Không phải đã sớm biết y chẳng nhớ được gì sao? Vì sao khi nghe y nói câu kia, lòng hắn vẫn nghẹn lại? Đúng rồi, đúng rồi, là do gương mặt y quá giống Đàm Thanh. Không tự chủ liền nhìn nhầm Mạnh Đàm Khê thành Mạnh Đàm Thanh rồi. Người như Mạnh Đàm Khê, lại biến thành bộ dáng của Đàm Thanh, cũng khó trách vì sao hắn không thoải mái. Nhưng mà dù cho Mạnh Đàm Khê có giống Đàm Thanh đến đâu, thì Mạnh Đàm Khê cũng không thể nào là Đàm Thanh! Hai người bọn họ bất quá chỉ là có một gương mặt giống nhau. Đàm Thanh có chu sa chí ở khóe mắt, cực kỳ điểm lệ.

“Minh chủ đại nhân, Khánh Trúc Tiên quân đến.” Quỷ sai bước thật nhanh đến bên hắc y quỷ, đánh thức Huy Mạc đang chìm trong hồi ức của ngàn năm trước.

Huy Mạc phát tay áo, “Đi thôi!”

Minh chủ Huy Mạc, nghe đồn chân thân hắn chính là thượng cổ thần thú Hắc Kỳ Lân, là thiên giới thượng thần, sau khi trưởng thành liền chứng quân minh phủ, địa vị cao thượng.

Gần như tất cả mọi người đều biết, vị thần tiên đối người khác đều kiêu ngạo, rất nhiều năm trước đã yêu phải một phạm nhân tên Mạnh Đàm Thanh. Hắn thường xuyên tới Tam Đồ Xuyên đợi người kia luân hồi. Quỷ sai Minh giới không thấy hắn, liền biết hắn đang ở bên bờ Tam Đồ.

Đàm Thanh, Đàm Thanh. Huy Mạc yên lặng gọi một cái tên, hiện lên trong đầu chính là lần đầu tiên hai người gặp nhau tại hội chùa, Đàm Thanh ngoái đầu lại nhìn hắn cười, tựa như tinh thể phương hoa, một khắc kia, nhân thể ảm ỉ trong nháy mắt liền yên tĩnh. Chính nụ cười kia đã lấy đi một tấm chân tâm của Minh chủ Huy Mạc, khiến hắn nguyện trọn đời yêu thương.

Thời đại kia đã qua rất lâu, rất ít người còn nhớ được nó. Minh chủ Huy Mạc phong bế tu vi, du ngoạn nhân gian, Giang Nam, Tô Châu, phong cảnh tú lệ, mỹ nhân như thủy, gấm Tô Châu nổi danh thiên hạ, làm minh chủ cũng không nở rời đi.

Mà Mạnh gia ở Tô Châu lại nổi tiếng về kỹ nghệ thêu thùa tinh xảo, đời đời cung phụng hoàng gia. Mạnh gia cha truyền con nối, không ngờ lại có song thai. Huynh trưởng gọi Đàm Thanh, thứ tử đi theo huynh trưởng gọi Đàm Khê.

Đàm Khê. Mạnh Đàm Khê. Mộng nhược đàm Khê. Bất nhược thán tức.

Năm đó, Mạnh Đàm Khê mười bảy tuổi, Mạnh Đàm Thanh cũng mười bảy tuổi. Nhân thể vạn dặm, liếc mắt một cái, lại tránh không khỏi cả đời tương tư. Mạnh Đàm Khê lướt qua trần thế náo nhiệt, liếc mắt nhìn Huy Mạc một cái, Huy Mạc đẹp tới mức vượt khỏi trần gian.

Thế nhưng, hắn lại đi tới bên Mạnh Đàm Thanh.

Từ đây, vạn kiếp bất phục.

Quỷ đến đây một con, rồi lại đi một con, mỗi lần lui tới đều nghe được một cổ sự khác nhau, nhưng thời gian lâu cũng có thể tìm được chỗ giống nhau, dần dần buồn chán.

Có một con quỷ, rất xinh đẹp, cũng rất đặc biệt. Ta nhắc sào tre, không khỏi nhìn thanh y quỷ một cái. Làm vậy dường như có chút không lễ phép, nhưng ta lại không khống chế được ánh mắt của mình. Người

người đều yêu thích cái đẹp, quỷ cũng không ngoại lệ. Ở khóe mắt trái của con quỷ kia có chu sa chí, đẹp đến nỗi không thể bắt chước. Rất có thể, chu sa chí đó sinh ra là để xuất hiện trên mặt y!

“Chúng ta, quen nhau?” Quỷ xinh đẹp nhìn ta hỏi, nụ cười bên môi rất ôn nhu.

Y chắc hẳn được rất nhiều người thích, không ai ghét cái đẹp cả, cũng không ai muốn từ chối ôn nhu: “Người rất đẹp, nhưng ta nghĩ ta không nhớ rõ người.”

Con quỷ kia nhợt nhạt mỉm cười, chu sa chí càng trở nên diễm lệ: “Quá khen rồi. Ta lại cảm thấy, ta và người giống như đã từng quen biết.”

“Ồ. Có thể kiếp trước người là bè của ta.” Ta nói, sau đó chậm rãi hỏi y: “Đúng rồi, người tên gì?”

Y đúng là một con quỷ tính tình tốt, dường như cũng rất thích cười: “Ta gọi Lạc Thanh, còn người?” Nụ cười, là vũ khí xuyên thấu lòng người.

“Ta không biết, có thể là đã quên mất rồi. Bất quá, người khác gọi ta là quỷ dẫn đường.” Ta quay đầu, sào tre vòng một vòng dưới nước, gợn sóng cứ nổi tiếp nhau không dứt.

“Như vậy...” Y nghiêng đầu nhìn ta một lúc lâu. Ta biết, nhưng ta không để ý, bè trúc đã đến bờ bên kia. Thanh âm vô cùng dễ nghe truyền vào tai ta, “Trách không được vừa nhìn đã thấy người rất quen, chúng ta rất giống nhau đấy! Chỉ là trên mặt ta có chu sa chí, kỳ thực...”

Y còn muốn lải nhải gì đó, ta nhìn bờ bên kia, lạnh lùng ngắt lời y: “Hắn đang chờ người, xuống thuyền, đi tìm hắn đi!” Đúng rồi, bất quá, chỉ là thiếu chu sa chí mà thôi.

Lạc Thanh nghi ngờ quay đầu, có người đợi y? Nhìn về phía quỷ dẫn đường chỉ, y liền thấy bóng lưng một người

“Kia là ai?” Lạc Thanh hỏi.

“Không biết.” Quỷ dẫn đường đậu bè trúc lại, nói: “Ta không quen hắn.”

“Nhưng người nói...”

“Ta quên mất rồi, xuống thuyền đi.”

Lạc Thanh im lặng, rời thuyền được hai bước, liền quay đầu nhìn, thế nhưng chỉ thấy một bóng lưng xám xịt gầy yếu, tựa như một cơn gió đã có thể thổi bay: “Kỳ thực chúng ta rất giống nhau, không hề khác biệt.” Y cao giọng nói, hy vọng con quỷ kia có thể nghe thấy, mặc dù ngay cả y cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra câu đó, nhưng có lẽ quỷ dẫn đường kia, kiếp trước hẳn đã chở y qua sông, có lẽ trước đây rất lâu, hai người còn có khúc mắc...

“Người đến rồi.” Một thanh âm vang lên phía sau, Lạc Thanh quay đầu, liền thấy một nam nhân hắc y tuần mỹ. Lạc Thanh đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, trí nhớ của con quỷ kia đúng là không tốt.

“Minh chủ đại nhân, đã lâu không gặp. Quỷ dẫn đường nói người đang đợi ta?” Lạc Thanh mỉm cười, nghĩ thầm, quỷ dẫn đường sao lại có thể quên mất Minh chủ đại nhân cơ chứ. Ngay cả tên quỷ hồn như y mà cũng nhận ra, kiếp trước khi y luân hồi, lúc qua cầu Nại Hà đã nhìn thấy hắn, đi qua Minh giới khắp nơi trải đầy bỉ ngạn, liền khiến y nhớ lại kiếp trước, nhớ lại một nam nhân tuần mỹ chỉ liếc mắt một lần nhưng vẫn khó quên.

“Hai mươi bảy năm. Đàm, không, Lạc Thanh, đi thôi! Ta đưa người đi luân hồi. Kiếp trước còn chưa kịp đưa người đi, lần này, ta đưa người đi.” Huy Mạc cười, nhìn người luân hồi ngàn vạn lần nhưng cũng không hề thay đổi dù chỉ một chút. Ánh mắt triền miên, bách chuyển thiên hồi.

Lạc Thanh sững sờ, lại mỉm cười, bước đi: “Xem ra trước đây giữa Minh chủ đại nhân và ta đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ta có thể hỏi giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì không?”

“Chúng ta? Là ta đối với người nhất kiến chung tình.” Huy Mạc mở miệng, trong lòng rõ ràng đã có thiên ngôn vạn ngữ, thế nhưng mở miệng lại chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Bỏ đi. Chuyện này sớm đã tan thành tro bụi, không còn ai biết. Người, cũng không cần để tâm, hảo hảo luân hồi đi!”

“Thật không?” Lạc Thanh rũ mắt, sau đó lắc đầu một cái, “Có thể Lạc Thanh đã phụ lại một phen mỹ ý của Minh chủ đại nhân.” Cầu Nại Hà lúc ẩn lúc hiện, Lạc Thanh cong môi, thâm tình không thể phác họa, “Có một người muốn đợi ta ở cầu Nại Hà, ta đã đáp ứng hắn, đoạn đường còn lại cứ để mình ta đi thôi.”

“Đàm Thanh.” Huy Mạc ôn nhu gọi một cái tên, lại nhìn Lạc Thanh tựa như chưa từng thay đổi, “Người...”

“Ta đã có người thương. Hắn, rất tốt.” Hết thấy buồn vui gặp gỡ, yêu hận ly biệt, đều hóa thành một nụ cười, một câu rất tốt, lại kể ra hết tình thâm.

“Thật sao.” Huy Mạc dừng bước, Lạc Thanh lại không dừng. Y đưa lưng về phía Huy Mạc, mở miệng: “Minh chủ đại nhân, Đàm Thanh đã là quá khứ, mong ngài nén bi thương. Nói trong sinh linh lục giới, phạm nhân là trọng tình nhất, bất quá là vì —— con người, không sống được hơn trăm năm, cho nên càng chấp nhất. Trăm năm sau dù có luân hồi, có thể dung mạo vẫn như trước, thế nhưng cũng không thể làm người như trước kia.”

Huy Mạc cười khổ: “Ta cũng biết câu này. Mỗi lần đưa người tới đây, người đều nói câu này, ta nghe tới quen rồi.” Chỉ là, lòng người càng dễ thay đổi, ngay cả người cũng không ngoại lệ. Có thể đúng như người nói, Mạnh Đàm Thanh đã chết.

Huy Mạc nhắm mắt, lại nghĩ tới lần đầu gặp gỡ y, y quay đầu nở nụ cười, lòng liền đau tới không thở nổi. Đàm Thanh, cho dù ta có hiểu rõ bao nhiêu, cũng vẫn không thể không quay lại nhìn người, một lần lại một lần tiễn người luân hồi. Nếu như ngay cả chờ đợi, ta cũng bỏ qua, ta không biết ta phải làm gì nữa, trải qua năm tháng vô tận, ta còn có thể kỳ vọng thứ gì. Cục diện đáng buồn, ngay cả một chút khả năng cũng không có.

3. Chương 3

Editor: Hạ Diên

Phải rồi! Nếu như năm tháng vô tận, ngay cả chờ đợi cũng không làm, thì đó cũng như lá khô héo úa mà thôi!

Ta đứng trên bè trúc, buông sào tre thật dài xuống, để nước sông tùy ý mang bè trôi đi. Không nhìn rõ bờ bên kia, ta đành phải giơ tay lên, đầu ngón tay đặt lên khóe mắt, đột nhiên rất đau. Nóng bỏng từ đầu ngón tay truyền đến khiến ngực, ta đành run rẩy buông tay.

Chỉ là một chu sa chí, bất quá là thiếu một chu sa chí mà thôi. Ta không ngừng suy nghĩ, không ngừng suy nghĩ, mặc dù, chính ta cũng không biết vì sao ta lại suy nghĩ.

“Tiểu Độ! Tiểu Độ!” Thanh âm già nua khàn khàn bất ngờ vang lên. Thanh âm xuyên qua tầng nước, truyền tới tai ta, đánh thức ta đang chìm trong một hồi vô vọng.

Là Soa lão quỷ, chỉ có lão mới tìm ta lúc này. Ta nắm chặt sào tre, để bè trúc chậm rãi tới bên bờ. Ta nâng sào tre, không khỏi nhớ lại, ta vừa mới làm gì? Trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng. Thôi thôi, bỏ đi, nghĩ những thứ này làm gì. Ta lắc đầu một cái.

Soa lão quỷ đứng phía trước bắt chuyện ta: “Mau mau, mau mau. Lão quỷ ta có bình rượu ngon, biết người đang được nghỉ ngơi nên tới tìm người cùng uống. Người nhanh chút, con sâu rượu trong bụng ta đang ầm ỉ đây!”

Soa lão quỷ? Nên gọi lão là Soa lão tửu quỷ đi! Ta dừng thuyền, “Lại là đồ hiệu kính của con cháu sao?” Toàn bộ địa phủ này, dường như chỉ có Soa lão quỷ đến tìm ta. Mà nguyên nhân duy nhất để lão đến, không ngoài uống rượu! Lão uống, ta bồi.

Soa lão quỷ cười “khà khà” hai tiếng, lại không trả lời ta. Trước đây nghe lão nói, hậu bối của lão rất nhiều, lão không nở rời đi nên mới lưu lại chẳng đầu thai. Ta không biết gia tộc lão rốt cuộc là có bao nhiêu phúc

khí được truyền thừa mà lại phồn thịnh như vậy. Ta biết, hậu bối của Soa lão quỷ đã nhiều tới nỗi chính lão cũng không nhớ nổi tên. Lão là một con quỷ may mắn.

Soa lão quỷ rót đầy rượu. Một ly rượu, một bát một ngụm. Lão đưa chén rượu cho ta, sau đó cầm rượu lên ngửa đầu uống cạn, một hớp uống sạch sành sanh, rồi hô lớn một tiếng: “Rượu ngon!”

Thật là... Ta cúi đầu nhấp một ngụm, cũng không thêm để ý. Lão uống cứ uống, ta chỉ có trách nhiệm bồi lão uống. Ta uống hết một chén rượu, hồ lô rượu của lão cũng hết. Sau đó, lão say mềm đặt tay lên vai ta, nói: “Tiểu Độ, người nghe lời ta khuyên, đầu thai đi thôi!”

Ta lắc đầu. Ánh mắt Soa lão quỷ đột nhiên trở nên bi thương. Ta buồn cười, vỗ vỗ tay lão, Soa lão quỷ này đã lớn tuổi, tình còn không bằng ta. Chuyện kia, ta còn nhớ rõ ràng, nhưng mỗi lần lão uống say, đều chỉ nói với ta một câu —— đầu thai đi thôi!

Mà ta, cũng vĩnh viễn nói với lão: “Soa lão quỷ đã quên rồi, ta phải ở chỗ này mãi mãi. Chính miệng Minh chủ đã nói, hần muốn ta mãi mãi làm người đưa đồ ở Tam Đồ Xuyên.”

Soa lão quỷ nhìn ta, tựa như một khắc sau sẽ khóc nức lên: “Người là đứa trẻ tốt, vì sao lại không có ai yêu thương? Hần cũng chỉ là nhất thời tức giận. Rõ ràng là huynh đệ, sao có thể khác nhau như vậy? Luân hồi đi thôi! Người luân hồi đi thôi!”

Ta thở dài, Soa lão quỷ uống say quả nhiên là lại mê sảng, đoạn trước ta nghe không hiểu, sau đó ta cũng chỉ có thể diu lão, nói: “Ta luân hồi, lão phải làm sao?”

“Người đi, lão quỷ ta còn không tìm được con quỷ khác cùng uống rượu sao? Lão quỷ không hề kém người.” Soa lão quỷ đã uống say như vậy mà mồm miệng vẫn rõ ràng. Có thể coi là đầu óc cực tốt. Ta để lão nằm trên bờ, đợi lão tỉnh rượu, sau đó nói với lão: “Lão là người mà Minh chủ phái tới trông coi ta, nếu ta luân hồi, người đầu tiên bị phạt chính là lão. Mười tám tầng địa ngục, lão muốn lên núi đao? Hay là xuống chảo dầu?”

Soa lão quỷ bĩu môi, sau đó vỗ vỗ mặt ta, ngón tay thô ráp: “Hài tử ngốc, người ích kỷ một lần thì có làm sao? Lão quỷ ta không sợ, người sợ cái gì? Đừng tưởng lão quỷ ta không biết, người vốn dĩ là không buông được, không muốn luân hồi! Hừ!”

Ta hạ mắt: “Lão lại nói sai rồi, lúc ta làm người quá ích kỷ. Bây giờ ta là quỷ, người chết rồi sẽ trở thành quỷ hồn. Ta không phải không muốn đi, chỉ là không muốn liên lụy đến lão. Nếu có một ngày, ta có thể rời đi. Ta nghĩ, ta nhất định sẽ đi.”

Ta đứng lên, nhìn dòng Tam Đồ bình bình đạm đạm chảy, “Ta nên đi làm việc, lão ở đây ngủ một lát đi.”

Nói xong, ta liền lên bè trúc, sào tre lay động hai cái liền vững vàng, sào tre cắt ra từng đạo sóng nước, gợn sóng cứ chậm chậm lan ra. Ta nghe thấy tiếng Soa lão quỷ phía sau lưng: “Luân hồi đi thôi! Một bát Mạnh Bà thang, có gì mà không thể quên được? Đừng tự lừa người dối mình! Đàm Khê!”

Đàm Khê? Đàm Khê? Cái tên này ta đã nghe qua? Ta nghĩ, ta không quen con quỷ tên Đàm Khê kia. À? Mà có lẽ, đó là người. Bất quá, ta biết, Soa lão quỷ chỉ là đang mê sảng nói linh tinh.

4. Chương 4

Editor: Hạ Diên

Soa lão quỷ ngửa đầu, nhìn bầu trời quỷ giới vĩnh viễn tối tăm âm trầm, lại quay đầu nhìn bóng xám dần biến mất trong mơ hồ. Hài tử tốt như vậy, vì sao ông trời lại bạc đãi y như thế. Soa lão quỷ thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại. Lão bỗng nhớ lại rất nhiều rất nhiều năm trước, hài tử kia một thân hồng y như lửa, so với lửa chiếu đường ở Minh giới còn muốn nóng hơn.

Nóng bỏng mãnh liệt. Như một đám củi trong lửa cố chấp thiêu đốt.

Người mặc hôn phục mà chết tuy không nhiều, nhưng Soa lão quỷ đã gặp không ít. Thế nhưng, giống như hài tử kia quả thực là hiếm thấy.

Y một thân cát phục đồ thẩm. Yên lặng đứng ở đầu cầu Nại Hà, dùng đôi mắt trong suốt như Tam Đồ xuyên nhìn đám quỷ đi qua. Không khóc không nháo, không nói không cam lòng, không nói nhân sinh oán khổ. Cứ cô đơn, yên tĩnh đứng đó.

Soa lão quỷ cũng tốt, Mạnh Bà cũng tốt. Trên đường luân hồi không biết có bao nhiêu năm tháng, dạng quỷ nào mà chưa từng thấy. Nói dư nguyên chưa xong không chịu đầu thai, nguyện cho nhân sinh khổ đau ngăn ngui, không cam lòng làm mệnh hoàng tuyền, còn có người yêu chờ ở dương gian không muốn uống Mạnh Bà thang quên đi tất cả. Một khóc hai nháo, nói mình phải đòi công đạo. Cuối cùng, nhiều nhất cũng chỉ chờ mấy trăm năm liền chạy đi luân hồi, một lần nữa làm người.

Mạnh Bà bưng một chén nước có thể khiến quỷ hồn quên tất cả mọi chuyện đưa cho Soa lão quỷ đang vui cười hờn hờ uống rượu. Bằng hữu bao nhiêu năm, chỉ cần một ánh mắt, Soa lão quỷ liền làm theo quy tắc, giắt hồ lô rượu vào bên eo, nhận lấy bát sứ, đem bát sứ to bằng nắm tay biến thành một chén sứ nhỏ.

Lão cười híp mắt, bưng chén tới bên cạnh Mạnh Đàm Khê: “Hài tử, ở đây đợi ai vậy? Người chưa thành thân với thê tử sao?” Nhìn dáng dấp của y, Soa lão quỷ liền đoán được, y khi thành thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến thiên nhân xa cách.

Lại không nghĩ đến, Mạnh Đàm Khê lắc đầu. Sau đó, không nói lời nào.

Soa lão quỷ nhìn, vẫn là cười híp mắt: “Vậy người phải đợi ai? Người nói đi, lão quỷ giúp người tìm. Âm phủ không có ta thì không ai tìm được quỷ đâu.”

Lần này, Mạnh Đàm Khê quay đầu nhìn về phía lão, hỏi lão: “Quỷ nào cũng đều biết? Nếu như còn chưa chết thì sao?”

“Người lão quỷ ta cũng có thể tìm nha.” Soa lão quỷ thấy cá cắn câu, vội vàng nói.

Không ngờ, Mạnh Đàm Khê liền quay đầu đi, nói: “Như vậy. Thật đáng tiếc. Hắn còn đến đây sớm hơn ta.”

Soa lão quỷ nén một hơi, trong lòng nghĩ, oa nhi khó chơi như này từ đâu đến vậy. Không ngờ lại nghe Mạnh Đàm Khê tiếp tục nói: “Hắn gọi Huy Mạc, ta nghĩ hắn sẽ không đầu thai, ít nhất hắn sẽ chờ Đàm Thanh đến. Từ lúc ta chết, ta vẫn không hề gặp hắn, lão biết không?”

“Khụ khụ khụ.” Soa lão quỷ bị sặc nước: “Chờ đã, chờ đã, người nói người phải đợi người, người kia tên gì?”

“Huy Mạc.” Mạnh Đàm Khê lặp lại một lần, hai chữ kia lưu luyến cực kỳ. Đáng tiếc, chỉ có tỉ mỉ lắng nghe mới có thể nhận ra.

Soa lão quỷ nhìn gò má Mạnh Đàm Khê, nén xuống kinh hãi trong lòng. Hẳn là trùng tên, trùng tên. Thiên hạ này không ít người trùng tên, phạm nhân giống tên của Minh chủ đại nhân cũng không phải là không thể. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trong đầu lại không khỏi nhớ lại ba ngày trước Minh chủ đại nhân du ngoạn nhân gian, trở về liền phần nộ vô cùng. Sẽ không trùng hợp như thế đi?

Soa lão quỷ cố gắng mỉm cười chân thành, quả có trùng hợp hay không để làm gì! Trước hết cứ để hài tử này đi đã.

“Khà khà, hài tử, người nói, người này có khi lão quỷ ta còn thật sự biết. Hẳn có phải là thích mặc xiêm y màu đen, trưởng thành rất tuấn tú, giống như thần tiên tu hành đắc đạo.” Vì sao lão lại không quản được miệng mình mà đi dò xét chứ!

“Tuấn mỹ như trich tiên? Có lẽ vậy. Hẳn quả thực là thích mặc xiêm y màu đen.” Mạnh Đàm Khê cúi mặt, thanh âm mờ ảo, tựa như ba hồn bảy vía đều bị hồi ức mang đi xa.

Soa lão quỷ khóc không ra nước mắt, lão luôn cảm thấy người bọn họ đang nhắc đến chính là Minh chủ đại nhân cao cao tại thượng kia. Hài tử này, người nói xem người nhìn ai không nhìn, vì sao lại cứ coi trọng vị thần tiên mất cao hơn đầu coi ai cũng như giun dế, không phải chính là tự mình chuốc khổ sao? Vẫn là để lão quỷ giúp một chút, giải quyết xong chuyện này đi!

“Vậy được rồi. Hài tử, đến, nói nhiều lời như vậy, khát nước rồi! Người trước tiên uống ngụm nước, lão quỷ chậm rãi nói chuyện với người.” Soa lão quỷ đem chén sứ đưa cho Mạnh Đàm Khê, ánh mắt vẫn đục lại mang theo đầy từ ái.

Mạnh Bà ở đằng xa thấy, lắc đầu một cái, lão già này lại dùng bộ mặt quỷ thành thật đi gạt quỷ. Có mấy người, không, quỷ cũng giống vậy, nhìn ngoan ngoãn, kỳ thực một bụng đều là tâm địa gian xảo.

Mạnh Đàm Khê chần chừ nhận lấy chén sứ, nghi hoặc nghĩ, thì ra quỷ cũng biết khát sao? Y chỉ là một con quỷ mới, không hiểu được. Nhưng y nhìn Soa lão quỷ, vẫn là tin, cho rằng mình kiến thức nông cạn. Vì vậy liền nhẹ giọng nói câu: “Cảm ơn.”

“Ồi chào, chờ cùng lão quỷ khách khí, uống đi!” Hài tử này nhìn không dễ lừa, kỳ thực dễ lừa vô cùng. Nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng chắc chỉ là không quen biểu đạt. Làn da trắng như màn thầu, thật sự là trắng như tuyết.

Mạnh Đàm Khê không có phòng bị, thật sự ngoan ngoãn bưng chén lên định uống, không thể lãng phí ý tốt của người khác. Soa lão quỷ nhìn Mạnh Đàm Khê đem miệng chén đặt tới bên môi, tiếp tục nói: “Bất quá hài tử này, không phải lão quỷ nói, nhưng mà người xem hẩn là kẻ nào a, bình thường đối với hẩn mà nói chính là sai, người phạm trong mắt hẩn là một con kiến nhỏ, một đám tro bụi, chẳng khác nhau chút nào. Hẩn căn bản nhìn cũng sẽ không nhìn mà chỉ đi thẳng.” Tay Mạnh Đàm Khê cứng đờ, chất lỏng lạnh lẽo bên môi không cách nào nuốt vào trong miệng.

Soa lão quỷ lại tận tình nói: “Lão quỷ nói, chờ hẩn cũng là chờ không, không bằng uống một chén canh Mạnh Bà, quên chuyện trước đây. Cũng rất tốt.”

Mạnh Đàm Khê rốt cục cũng uống nước vào.

Nhưng như vậy, không phải Mạnh Đàm Khê sẽ triệt để chết đi sao? Mất đi ký ức, vẫn là Mạnh Đàm Khê ban đầu? Trong lòng Mạnh Đàm Khê suy nghĩ, lại không nói ra, y trước tiên phải nuốt nước xuống mới được. Nước còn chưa tới họng, một trận gió mạnh đột nhiên kéo tới từ phương xa, xông thẳng tới chỗ Mạnh Đàm Khê.

Soa lão quỷ cả kinh, vội vã muốn kéo hài tử kia, nhưng vẫn là chậm, canh Mạnh Bà trong tay Mạnh Đàm Khê rơi xuống.

Thanh âm thanh thúy của đồ sứ vỡ vụn, còn có tiếng người ngã xuống đất...

Mạnh Đàm Khê ngã trên đất, mặt cũng sưng lên. Y trì độn dùng tay áo lau canh Mạnh Bà vừa phun ra, ngơ ngác ngẩng đầu, liền thấy trước mặt có người.

Cầu Nại Hà vạn vật yên tĩnh, một lát sau rốt cục có người phản ứng lại, tiếng quỳ xuống liên tiếp vang lên, Soa lão quỷ hô lớn: “Minh chủ đại nhân.”

Minh chủ?

Hắc y nhân nhìn xuống như nhìn giun dế, trên mặt là mưa gió yên lặng, hẩn chậm rãi ngồi xuống, nắm lấy cằm Mạnh Đàm Khê, bắt Mạnh Đàm Khê phải nhìn hẩn.

“Vì sao?” Một câu hỏi rõ ràng không chút tình cảm, lại như chứa đầy dung nham núi lửa.

Mạnh Đàm Khê hạ mắt, không đáp.

Tay Huy Mạc dời đi, bóp lấy cổ Mạnh Đàm Khê: “Ta hỏi người vì sao lại gả cho ta? Vì sao lại hạ độc trong rượu hợp cẩn? Vì sao Đàm Thanh lại thành thân với Giang Yên? Vì sao?” Mỗi một câu hỏi, tay Huy Mạc lại xiết chặt thêm. Một tiếng một tiếng cực đau cực hận.

Mạnh Đàm Khê nhú mày, muốn đẩy cái tay trên cổ ra, rõ ràng là khó chịu tới không thể thở, lại không nói một câu, giống như mấy năm lặng yên nhìn Huy Mạc cùng Đàm Thanh yên tĩnh.

“Nói chuyện!” Ánh mắt Huy Mạc thật giống một cây đao, phải đem Mạnh Đàm Khê từng mảnh từng mảnh lăng trì, dung mạo tuấn mỹ băng lãnh mà tàn khốc, “Nói.”

Mạnh Đàm Khê nhìn Huy Mạc, y thấy người cao cao tại thượng này rất nhiều năm, khi nào gặp hẳn cũng là đáng đáp như vậy. Hẳn không phải nên tự cao tự đại không cùng giun để so đo sao?

“A.” Mạnh Đàm Khê nở nụ cười, đôi mắt trong như nước suối hận không thể đem hẳn lột da tróc thịt, “Bởi vì, muốn người nhớ kỹ ta.” Cổ bị bóp khiến y gian nan nói ra từng chữ, nhưng từng chữ từng câu nói ra lại cực kỳ rõ ràng.

Huy Mạc trừng mắt, nhẹ buông tay, tựa như dù có nghĩ như nào cũng không ngờ tới đáp án này. Hẳn vô lực lùi về sau hai bước, nhìn Mạnh Đàm Khê ngã trên mặt đất, “Cũng vì vậy, người không tiếc phá hủy y, không tiếc bỏ đi tính mạng mình.”

“Phải”

Huy Mạc đột nhiên muốn cười, “Ha ha ha...” Hẳn càng cười, càng cảm thấy thê lương: “Được được được.” Hẳn liền tiếp nói ba chữ được, “Nếu người muốn ta vĩnh viễn nhớ kỹ người, vậy thì vĩnh viễn dọa ngục đi! Ta sẽ chờ Đàm Thanh luân hồi, còn người đời đời kiếp kiếp vì y mà đưa đồ ở Tam Đồ xuyên! Nói không chừng, người làm như vậy so với việc người chết đi còn khiến ta nhớ kỹ hơn.”

Soa lão quỷ kêu lên một tiếng, không được, không thể tiếp tục như vậy, còn tiếp tục, hài tử ngốc kia nhất định sẽ phải chôn xác nơi Tam Đồ Xuyên vĩnh viễn.

Soa lão quỷ nhìn thân ảnh nho nhỏ đưa một đám văng sinh quỷ xuống, hô lớn: “Tiểu Độ, lần sau lão quỷ lại tìm người uống rượu.”

Mạnh Đàm Khê lau mồ hôi trán, nhẹ nhàng gật đầu với Soa lão quỷ, sau đó dùng đưa bè trúc rời đi. Soa lão quỷ vỗ vỗ bụi trên lông, “xẹt” một tiếng liền chạy mất, đúng là càng già càng dẻo dai.

Lão quỷ một đường chạy đến đầu cầu Nại Hà, nhìn ngó xung quanh, rất tốt, Minh chủ đại nhân không ở đây. Soa lão quỷ lập tức đến bên người một bạch y quỷ: “Hài tử, người có phải là Lạc Thanh không?”

Lạc Thanh cúi đầu nhìn tiểu lão đầu chỉ cao tới ngực mình, nở nụ cười, giống như gió xuân lướt qua hoa liễu, “Phải, lão gia tử tìm ta có việc?” Ôn văn nhã nhận, khóe mắt còn có một điểm chu sa, khiến người này có chút khác biệt.

Soa lão quỷ nhìn y, không khỏi thở dài. Ngay cả lòng lão thiên vị Mạnh Đàm Khê, cũng không thể không thừa nhận Mạnh Đàm Thanh so với Đàm Khê thì hơn rất nhiều.

“Ai, lão quỷ ta muốn tìm người giúp một chuyện, giúp hài tử Đàm Khê đáng thương kia một chút.”

“Đàm Khê?”

“Chuyện là như này...” Soa lão quỷ lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói ra chuyện xưa đã ngàn năm phủ bụi.

...

Huy Mạc xử lý xong công việc, theo thói quen ra ngoài tản bộ, kết quả sau hai ba bước liền đến bên Tam Đồ Xuyên. Nước sông yên lặng trong suốt, rất giống mặt gương. Huy Mạc có chút ngẩn người, vì sao lại đến nơi này? Chẳng lẽ những năm qua tới đây rất nhiều lần, liền thành thói quen sao?

Đàm Thanh a Đàm Thanh, người nhìn xem, vì người mà ta đã không còn là ta. Trước đây ta nào có thói quen như vậy, vì sao đột nhiên lại như bây giờ, vô duyên vô cớ buồn bã ủ rũ.

Huy Mạc lắc đầu một cái, xoay người muốn đến cầu Nại Hà, trong một khắc xoay người, hẳn vô tình phát hiện có một cái bóng trong khói sa tro bụi. Là Mạnh Đàm Khê. Y lặng lẽ nhìn xuống mặt sông, không hề nhúc nhích.

“Người nhìn gì vậy?” Huy Mạc còn chưa kịp phản ứng, lời đã thốt ra.

5. Chương 5

Editor: Hạ Diên

Quý khách bên bờ chỉ còn vài kẻ, ta cũng liền nghỉ ngơi. Nước Tam Đồ Xuyên rất trong, so với lăng kính tốt nhất thế gian còn trong hơn. Dù cho nó tồn tại địa phủ sắc trời vĩnh viễn tối mờ, cũng có thể thỉnh thoảng thoáng hiện ra sóng nhỏ.

Ta quỳ gối bên bờ, nhìn một con quỳ tái nhợt trong Tam Đồ Xuyên chẳng hề nhúc nhích, ta không biết y đang nghĩ gì, có lẽ là đang suy tư bi hoan ly hợp, yêu hận khó cầu lúc y làm người.

Bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm: “Người nhìn gì vậy?” Thanh âm rất quen, nhưng ta không nhớ ra được. Ta quay đầu lại, nhìn nơi phát ra thanh âm. Hắc bào đẹp đẽ quý giá, đường viền kim tuyến thêu hoa văn. Hắc hủi ta? Ta đang nhìn cái gì? Ngay cả ta cũng không rõ, sao có thể trả lời hắc hủi?

Hắc y không biết là quỳ hay là thần linh. Hắc hủi ta chỉ nhìn hắc hủi mà không đáp lời, dường như cũng chẳng lưu tâm, hắc hủi chậm rãi đi tới bên cạnh ta, kéo vạt áo lên, sau đó ngồi xuống, giống như muốn xem ta đang nhìn thứ gì. Vì vậy, ta liền quay đầu nhìn Tam Đồ Xuyên, để hắc hủi nhìn một con quỳ lãnh đạm chẳng còn sinh khí.

Tam Đồ Xuyên tĩnh lặng, không tới thời gian nửa chum trà, hắc hủi mỉm cười, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, hắc hủi nói: “Mạnh Đàm Khê, người ngồi đây nhìn hồi lâu thì ra lại là nhìn người? Đây có gì đẹp đâu?”

Ta không đáp. Đúng đấy, đây có gì đẹp đâu? Ta nhìn khuôn mặt trắng bệch mà suy nghĩ, lại quên nói cho hắc hủi biết “Ta không phải Mạnh Đàm Khê”, cũng quên mất thói quen hỏi hắc hủi một câu “Mạnh Đàm Khê? Là ai?”. Ta chỉ mãi mê suy nghĩ, đến tận cùng thì ta đang nhìn cái gì, ta đang nhìn cái gì?

“Ta dường như nhìn thấy một con quỳ xiêm y đỏ thắm đi tới, gương mặt mơ hồ. Ta muốn nhìn rõ. Trong hư hư ảo ảo, ta thấy mắt trái của hắc hủi có một nốt như có như không... Một nốt...” Ta nghĩ ngợi, sau đó khẳng định nói, “Một nốt chu sa, hoặc là một chút son.”

Ngón tay ta chỉ vào mặt sông, nơi con quỳ kia vừa tồn tại, nói với hắc y nhân: “Ta muốn nhìn rõ xem một điểm ở khóe mắt hắc hủi là thứ gì.”

Hắc y nhân sững sờ, hắc hủi nhìn ta chằm chằm, nghi hoặc trong mắt chuyển thành ý cười, sau đó bật cười thành tiếng, “Ha ha ha...”, cười đến không dừng lại được. Ngẩng đầu nghiêng nghiêng nhưng lại không mất đi nửa phần khí độ phong hoa vốn có, nếu thật sự mà nói, thứ thay đổi chỉ là hai phần vương giả uy nghiêm thành hai phần phong lưu bất kham. Ta bình tĩnh nhìn hắc hủi cười, tuyệt không cảm thấy có điểm gì buồn cười cả. Bình tĩnh, yên lặng như nước hồ không có sóng gợn.

“Mạnh Đàm Khê.” Hắc hủi thật giống như dùng hết sức lực để cười, ngay cả khóe mắt, đuôi lông mày cũng tràn đầy ý cười, ta bị hắc hủi mỉm cười đánh giá, cũng thuận theo hắc hủi. Hắc hủi còn cảm thấy không đủ, liền nâng cằm ta lên, nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu, sau đó, hắc hủi ngưng cười, trong mắt từng điểm từng điểm trở nên cô quạnh. Giọng hắc hủi mang đầy phiền muộn: “Người và Đàm Thanh thật sự là giống nhau như đúc.” Hắc hủi nói như vậy, ta muốn phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác cái gì.

“Thứ kém duy nhất cũng chỉ là chu sa chí kia.” Hắc hủi nói, tâm tình phun trào trong mắt, rồi lại tiếp lời, “Người muốn nhìn điểm chu sa ở khóe mắt hồng y quỳ kia, ta thật ra đã thấy qua. Chỉ là, chu sa cũng tốt, son cũng tốt, đều không đáng kể, không bằng ta tặng người một nét bút.”

Tặng ta một nét bút? Tặng ta nét bút gì? Ta chỉ thấy chiếc tay trên cầm khê động, dư quang mơ hồ, dường như ta nhìn thấy ngón tay trắng nõn thon dài của hắc hủi. Sau đó, khóe mắt ta đột nhiên nóng lên, ngón tay hắc hủi mang theo chất lỏng sền sệt khê chạm vào da.

Kẻ trước mặt không biết là thần linh hay là quỳ, ta nghĩ đáng đáp hắc hủi như vậy chính là quỳ, nhưng hắc hủi xưng thần cũng không sai. Đầu ngón tay hắc hủi ấn lên khóe mắt ta, một khắc kia, ta thấy ánh mắt của hắc hủi, nghiêm túc mà chăm chú.

Ta không biết phải hình dung ánh mắt bách chuyển thiên hồi kia như nào, một đôi mắt ôn nhu triền miên ẩn sâu vô tận, ta đột nhiên nhớ lại một vị thần tiên phong lưu thiên hạ ngăn ta đưa quỳ tới Luân Hồi lộ. Thật kỳ lạ, vì sao ta đột nhiên có trí nhớ?

“Được rồi, người nhìn xem, đây có phải dáng dấp của con quỷ mà người muốn nhìn không?” Hắc y nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ là ý cười chưa tới đáy mắt. Ta thấy trong đáy mắt hắc y dường như có một vò rượu mai mang theo chí hàn mãnh liệt, dưới năm tháng áp ủ dần thu liễm hàn khí, toả ra hương thơm tinh khiết, không tới một chén đã có thể đoạt mạng người.

Một ngàn năm, hắc y là cực kỳ lâu đi. Ta bất động thanh sắc nhìn Tam Đồ xuyên, thứ gì cũng không biết.

Một lát sau, ta nghi hoặc. Con quỷ dưới nước này là ai? Ta nhìn chăm chăm con quỷ dưới mặt nước, im lặng không nói.

Ta không biết ta có thể nói gì, con quỷ kia vốn dĩ là bình thường tới nỗi ném y vào một đám người còn không nhận ra, nhưng có thêm một điểm máu tươi, y muốn tầm thường cũng không được. Ta nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc xác định, con quỷ kia không thay đổi, dù có vẽ thêm vài nốt đỏ cũng vẫn là kẻ chẳng thể tìm nổi trong biển người mênh mông.

Hắc y thần ở một bên, dường như hết sức hài lòng với một nét bút này, hắc y hỏi ta: “Có thích không?”

Ta không lên tiếng, tâm lại yên lặng trả lời: “Ta, ta không thích. Không thích chút nào.” Ta cúi đầu tìm kiếm, nhìn một khối ướt đầm bên chân tựa hồ không tồn. Ta duỗi tay cầm nó lên, rất sắc bén. Ta lại nhìn cái bóng trong nước một chút, tay nắm chặt tảng đá kia, dùng sức rạch một đường ở khóe mắt. Trong nháy mắt, vết thương dài chừng ba tấc lập tức huỷ đi điểm đỏ tươi kia, lại có một chất lỏng màu đỏ từ vết thương tuôn ra, trong chớp lát liền khiến mặt trái của ta ẩm ướt.

Khóe mắt rất đau, nhưng ta lại cảm thấy rất sảng khoái. Ta đã quên cười vui vẻ là tư vị gì. Vì thế, ta chỉ có thể cong môi, quay lại nhìn vị thần tiên đã bị động tác của ta làm cho kinh sợ, ta nói với hắc y: “Quý mặc hồng y, điểm chu sa ta nhìn thấy, đánh chết ta cũng cảm thấy nốt chu sa kia dễ nhìn, nhưng con quỷ này vẫn chẳng có chỗ nào thay đổi.”

Người sẽ nhận sai sao? Vì sao người nhìn ta lại nghĩ đến y? Ta trộm hỏi lòng, như một hài tử đem trân bảo của mình cất kỹ, len lén che giấu chìa khóa mở ra hộp trân bảo, không dám để người ta nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch. Buồn cười chính là, chính ta cũng không biết ta đang hỏi ai.

“Người đang nói lời ngu ngốc.” Hắc y nhân như bị ta chọc giận, hắc y mạnh mẽ nắm lấy cằm ta. Sau một khắc, hắc y liền thả lỏng, có lẽ là phát hiện mình quá dùng sức, nắm tới nỗi cằm ta cũng muốn biến dạng. Máu thuận theo mặt ta rơi xuống, không cẩn thận rơi lên tay hắc y. Máu quỷ nguội lạnh, ta cảm thấy mặt trái vừa đau vừa lạnh, nhớp nhúa khó chịu. Ta nghĩ nhất định là rất xấu, rất khó coi.

Thế nhưng hắc y lại cứ nhìn chăm chăm ta hồi lâu. Ta có thể thấy lửa giận trong mắt hắc y từng chút từng chút tắt đi. Cuối cùng, hắc y chỉ mỉm môi, nhắc ngón tay vừa điểm chu sa lên mặt ta nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương kia. Mặt ta vừa tê vừa ngứa, nhưng lại không quá đau đớn.

“Người không thích, cùng lắm thì người lau đi, tổn thương mặt mình làm gì. Vốn dĩ đã không dễ nhìn, bây giờ có thêm một vết sẹo càng không vừa mắt. Người từ bao giờ lại tùy hứng cực đoan như vậy?”

Người trước mắt, là kẻ dễ dàng bị dăm ba câu của ta làm cho tức giận, không biết vì sao lại nhìn chăm chăm hai mắt ta, hơn nửa nộ khí đều yên tĩnh mà tiêu tán mất.

Lại như vậy! Lúc nào cũng như vậy! Người rốt cuộc là đang nói chuyện với ai!

Ta bỗng nói ra một câu ta luôn giấu trong lòng: “Ta là ta, y là y.”

Là người không nhận ra đúng không? Đem thứ thuộc về y không cẩn thận đưa cho ta. Nhưng ta vẫn là ta. Ta ra sao cũng không thể biến thành y. Ta, cũng không muốn biến thành y.

Thần tiên nghe xong liền sững sờ, thu tay về. Giống như không hiểu, lại như minh bạch mà chẳng biết đáp lại như nào. Ta sờ sờ mặt, vết thương đã khép lại, dường như ngay cả máu cũng không còn một giọt.

Ta mới nói gì? Ta không rõ lắm.

Chỉ là, ta đột nhiên thấy rõ, ánh mắt của thần tiên thật sự không tốt.

6. Chương 6

Editor: Hạ Diên

Hắn luôn thích nhìn mặt ta rồi nghĩ đến một người khác. Không phải như vậy, sao ta có thể ở lại Tam Đồ xuyên đợi đợi chờ chờ. Chờ tới bây giờ, đã mỗi một không chịu nổi. Hắn muốn đợi, hắn muốn chờ một người chẳng bao giờ quay về, mà ta, cũng một mực đợi.

Đủ rồi, ta yên lặng hỏi một câu “Đủ rồi?”, có một thanh âm từ bầu trời vang lên, mờ mịt kỳ ảo.

Hắn nói: “Đủ rồi.”

Vì vậy ta nhìn hắc y thần tiên kia, nói: “Cảm ơn.”

“Thế nhưng ngươi muốn đợi người, cũng không cần chặn ở đây, ngăn trở người khác tới Luân Hồi lộ.”

Mặt của hắn trong nháy mắt liền tối sầm: “Chỉ cần bề của ngươi cách xa ta chút, liền không có chuyện ta chặn đường.”

Hắn nói chỉ cần ta cách xa hắn chút, liền không có chuyện chặn đường. Lục phủ ngũ tạng như bị liệt hỏa thiêu đốt mãnh liệt, mỗi lần nhìn hắn đều đau thêm một phần, chỉ là cho tới bây giờ đã hóa thành tro bụi, chẳng còn đau nữa.

“Thật sao? Vậy ta đi đưa đồ.” Ta nói xong liền không muốn nghe câu trả lời của hắn, bước hai, ba bước trên bề trúc, thuận thực đem sào tre đẩy một cái vào bờ, bề trúc liền trôi ra xa, chỉ để lại cho thần tiên một cái bóng lưng.

Kỳ thực, ta cảm thấy trong mắt người khác, sau lưng hay trước mặt cũng không khác biệt, đều chẳng ai muốn nhìn nhiều. Còn Đàm Thanh, lại rất khác ta, sau lưng hay trước mặt cũng đều là phong thái trác tuyệt.

Tam Đồ Xuyên ung dung chảy xuôi, không có phần cuối, giống như thời gian. Không có vết tích, giống như năm tháng. Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, ta lại không cách nào nhìn cái bóng của mình dưới Tam Đồ Xuyên một lần, thứ ta có thể thấy chỉ là nửa con quỷ lãnh đạm, tựa như chỉ cần một cơn gió liền bị thổi bay. Kỳ thực ta biết, đó là Mạnh Đàm Khê. Là ta tận lực lãng quên y ngàn năm nay. Y không cho ta dừng lại, không cho ta tiến lên, cũng không cho ta lùi xuống. Y gọi ta: “Mạnh Đàm Khê.”

Mạnh Đàm Khê? Mạnh Đàm Khê? Mạnh Đàm Khê là người nha! Còn ta là người đưa đồ! Mạnh Đàm Khê gọi người đưa đồ là “Mạnh Đàm Khê”, hình ảnh này thật buồn cười, đáng tiếc chỉ có mình ta nhìn thấy. Mạnh Đàm Khê là người, y đã chết, sau đó trở thành người đưa đồ của Tam Đồ xuyên.

Mạnh Đàm Khê? Ta biết, vẫn luôn biết, đó là ta! Thứ ta quên lãng một ngàn năm, chính là ta.

Mạnh Đàm Khê, Mạnh Đàm Khê, Mạnh Đàm Khê...

“Đàm Khê.” Một tiếng gọi từ bờ bên kia của Tam Đồ xuyên truyền tới chỗ ta. “Đàm Khê”, thanh âm thanh thúy như tiếng ngọc thạch khẽ rơi xuống đất truyền vào tai ta.”Đàm Khê”, “Đàm Khê”, rất nhiều tiếng “Đàm Khê” không dứt, càng lúc càng gần. Ta đứng đưa bề trúc, thấy Mạnh Đàm Thanh thiếu chút nữa liền lộn qua Tam Đồ xuyên, một khắc kia, thời gian như vượt qua mấy ngàn năm.

Bạch y sạch sẽ, quỷ kia là Lạc Thanh hay vẫn là Mạnh Đàm Thanh? Còn quỷ đưa đồ áo xám đơn bạc, vẫn là Mạnh Đàm Khê?

Ta cao giọng gọi: “Đừng tới đây, đừng chạm vào nước Tam Đồ xuyên.” Ta biết, y đã là Lạc Thanh, nhưng ta vẫn là Mạnh Đàm Khê.

Mạnh Đàm Khê ngàn năm trước chết đi, chỉ bởi một câu luyến tiếc, một câu không buông bỏ được. Mãi đến ngàn năm sau, thấy Mạnh Đàm Thanh luân hồi một lần lại một lần, lần thứ hai Mạnh Đàm Khê đưa Lạc Thanh qua Tam Đồ xuyên, hắn rút cuộc cũng suy sụp buông xuôi chấp niệm.

Ta nhìn Lạc Thanh, ta và y cách nhau mấy trượng: “Trong Tam Đồ Xuyên đều là thủy quỷ có oán niệm sâu nặng, nếu người đi qua, bọn chúng sẽ lập tức kéo người xuống nước, khiến người giống bọn chúng vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Lạc Thanh nghe vậy, dường như muốn dừng lại, thế nhưng lại bị trượt chân bởi hòn đá bên bờ, cả người ngã nhào ra phía trước. Ta cả kinh, pháp thuật trăm ngàn năm học được đều dừng trong một khắc này. Ta bay tới chỗ y, kéo y từ Tam Đồ xuyên lên.

Soa lão quỷ núp trong bóng tối, không đành lòng nhìn hai con quỷ cuốn thành một đoàn ngã xuống bên bờ, bộ dáng chật vật. Pháp thuật của Đàm Khê đều là do lão dạy, dù không có danh phận sư đồ, nhưng một con quỷ pháp thuật ngàn năm vẫn không bằng đạo hạnh của mấy tên tiểu quỷ, đúng là mất mặt. Soa lão quỷ giật giật nếp nhăn da mặt, len lén liếc nhìn Minh chủ đại nhân bị Lạc Thanh lôi tới. Chỉ thấy sắc mặt hắc ám trầm, nhìn hai con quỷ bên bờ mà bất động, trong chốc lát, Soa lão quỷ cũng không nhìn ra hắc có ý gì. Chỉ là, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm suy đoán của lão, Minh chủ đại nhân có lẽ không muốn biết chân tướng năm đó. Đây là vì sao?

“Người không sao chứ! Xin lỗi, đều là ta không cẩn thận, làm liên lụy người.” Là thanh âm của Lạc Thanh, y luống cuống tay chân xuống khỏi người ta, muốn kéo ta lên. Ta bị ngã tới nổ đom đóm mắt, trong lúc nhất thời không nhìn rõ bất cứ thứ gì, vừa ngồi dậy liền không muốn nhúc nhích: “Không cần. Người tìm ta có việc?”

Lạc Thanh thấy ta như vậy, cũng đành thu tay về, ngồi bên cạnh ta. Y nói: “Ta tìm Mạnh Đàm Khê, có một số việc ta phải thay Mạnh Đàm Thanh hỏi hắc một chút. Người đưa đồ, người muốn thay Mạnh Đàm Khê giải đáp nghi vấn của ta? Hoặc là, người đã lựa chọn nhớ lại mình là Mạnh Đàm Khê?”

“Người vẫn luôn như vậy, chuyện gì cũng đều không gạt được người.” Ta biết trong lòng y đã sớm rõ Mạnh Đàm Khê luôn luôn lừa mình dối người, ta cúi đầu nhẹ giọng nói: “Như vậy, người muốn hỏi cái gì?”

“Hơn một ngàn năm trước, Mạnh Đàm Thanh cùng Minh chủ Huy Mạc tương tri tương hứa, là ai ở giữa làm khó dễ, khiến hai người không được bên nhau cho đến cuối đời? Ta muốn người nói tất cả mọi chuyện cho ta.” Lạc Thanh thản nhiên nói.

Ta nhìn y, bỗng nhiên nở nụ cười, ta nói với y: “Người biết không, ta vẫn luôn muốn nói với Đàm Thanh một câu. Sau khi y bị phụ thân phát hiện cùng Huy Mạc dính ước, kiên quyết cùng Huy Mạc chịu mấy chục roi, còn phải quỳ ở từ đường một ngày. Ta vừa thoa thuốc cho y, vừa nghĩ muốn nói với y, ‘Đàm Thanh, từ nhỏ đến lớn người cái gì cũng hơn ta, nhưng ta chưa từng căm ghét người. Bởi vì ta biết ta như vậy mới là ta. Đó là thực sự là ta, ta không oán, thế nhưng, ngoại trừ Huy Mạc, bởi vì Huy Mạc, ta đã hy vọng rất nhiều lần, hy vọng mình có thể tốt như người.’ Đến cuối, ta vẫn không nói ra, ta không nói một lời giúp y thoa thuốc tốt nhất rồi ra khỏi từ đường. Khi đi qua cửa phòng cha mẹ ta, ta nghe được mấy lời. Bọn họ nói, bọn họ trước tiên sẽ làm bộ đáp ứng chuyện Đàm Thanh thành thân với Huy Mạc, sau đó để ta thay Đàm Thanh gả cho Huy Mạc. Còn Đàm Thanh bị hôn mê thì thành thân với Giang cô nương. Giang Yên thật sự thích Đàm Thanh. Một người kiêu ngạo như vậy, biết người có người trong lòng mà vẫn không tiếc dùng cách đó để lưu lại người, nằng nặc thực sự muốn gả cho người.” Mạnh Đàm Khê ngữ khí bình thản kể lại, ngay cả Mạnh Đàm Khê cũng không ngờ mình có thể dùng thái độ trấn tĩnh đó nói ra việc thống khổ nhất đời mình.

“Bọn họ còn nói, lúc đó Huy Mạc nhất định sẽ cho ta là Đàm Thanh, trong thời gian đó, để Đàm Thanh dùng thuốc, gạo nấu thành cơm rồi, tất cả sẽ đều lắng xuống. Đàm Thanh cùng Huy Mạc muốn cũng không thể trở về bên nhau. Khi đó ta nghe thấy, rất kỳ quái, ta không hề muốn đi nói cho Đàm Thanh chuyện này. Vì sao chứ? Có lẽ là vì một người đêm đêm nỉ non cái tên Huy Mạc rất lâu, nhưng chưa từng ở trước mặt hắc gọi qua một lần. Có lẽ là vì một người đêm đêm đều ôm mình, cô quạnh mà bất lực khóc lóc. Mà người kia chẳng hề biết, ta yêu hắc! Trong mắt hắc chỉ có một Mạnh Đàm Thanh phong hoa tuyết nguyệt, còn ta, chỉ là một hạt bụi không hơn không kém. Lạc Thanh, người chẳng hiểu loại cảm giác mong mà không được, thống khổ nhưng chẳng thể nói ra, đột nhiên cháy hừng hực, như hỏa thiêu tâm vĩnh viễn bất diệt. Đêm đó, ta trở về phòng, viết đi viết lại hai chữ Huy Mạc này, càng viết càng khó ổn định. Vì vậy, ngày thành thân, ta lén đem đọc giấu trong móng tay. Khi đó ta chỉ nghĩ, nếu ta chết trước mặt hắc, có lẽ cũng là chuyện tốt. Thế nhưng, khi ta mở mắt ra, thấy ánh mắt hắc nhìn ta, ta lại đau đến mức không thể khống chế. Đôi mắt kia nhìn ta, trong đó là vui mừng xen lẫn luống cuống, ta thấy đa phần khi hắc nhìn ta đều

là ánh mắt như nhìn giun dế, sao có thể ôn nhu cẩn thận như vậy, bách chuyển thiên hồi, triển miên không dứt đều không thể nói hết một khắc tình sâu như biển kia.

Hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn Mạnh Đàm Khê, miệng lại nói: ‘Đàm Thanh, chúng ta rốt cuộc cũng có thể bên nhau.’ Sau đó, hắn nắm tay ta, thỏa mãn mỉm cười, giống như cả thiên hạ đều ở trong tay. Nước mắt ta khi đó như nước tràn đê, tầm mắt mơ hồ, toàn bộ thế giới đều đã biến mất, trong đầu chỉ muốn hắn sẽ cười như vậy, vô số lần ta lén lút nhìn hắn, đều là thấy hắn nhàn nhạt như minh nguyệt thanh phong, tựa như chuyện lớn thế nào cũng không thể khiến hắn vui vẻ giận dữ. Đàm Thanh đúng là người may mắn, vạn sự vạn vật đều không lọt vào trong mắt hắn, thế nhưng Đàm Thanh lại được hắn đặt trong lòng. Người biết không, hắn căng thẳng, tay chân luống cuống thậm trọng lau đi nước mắt của ta, thấp giọng hỏi ta: ‘Đàm Thanh, làm sao vậy? Người yên tâm, chúng ta đã thành thân, ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào chia rẽ chúng ta. Người đừng khóc, người khóc, ta, ta cũng không biết nên làm gì.’ Hắn bắt đầu dĩ, không biết dỗ dành, nhưng lại tràn đầy nhu tình không cách nào nói ra được. Ta lúc đó chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị lửa lớn thiêu đốt, đau đến nỗi ta sắp điên rồi. Hắn yêu Đàm Thanh vốn không sai, mà ta chỉ là đơn phương hắn, cùng hắn chẳng có nửa điểm quan hệ. Ta hận đến mức nâng chén rượu hợp cẩu, ích kỷ độc ác nghĩ, nếu như không thể ở cạnh hắn, nếu như không thể dùng cái tên Mạnh Đàm Khê để ở trước mặt hắn, vậy thì cái túi da này cứ cùng hắn một đường chôn cất đi.”

Lạc Thanh nhìn ta, khe thở dài, không đành mà thương hại: “Bây giờ thì sao? Người nghĩ như nào?”

“Nghĩ như nào? Ta còn có thể nghĩ như nào?” Hai tay ta ôm lấy đầu gối, dấn dấp hết như một người núp trong gian phòng tối khóc không ra tiếng, chỉ là đến đây giờ, ta đã chẳng thể rơi nước mắt: “Hơn một ngàn năm, ta lừa mình dối người, không biết đã đưa người qua Tam Đồ xuyên bao nhiêu lần, đương nhiên, vốn dĩ là do ta không tốt, đáng. Còn hắn thì sao, như hắn nói, cách mấy ngày lại tới đây đợi người, cách mấy ngày lại tới, mỗi lần tới đều đợi một ngày, lâu dần, hắn nhìn ta cũng chẳng phải hận. Có lúc ta muốn trò chuyện với hắn, nhưng ta có thể cùng hắn nói cái gì? Bất quá là vô duyên vô cớ chọc hắn nổi giận, hắn giận ta liền hài lòng, vì vậy, cứ cách một quãng thời gian, ta liền nói chút lời hắn không thích nghe, hắn ghét ta nói thứ gì, ta liền nói thứ đó. Cũng là nhờ gương mặt này giống người, hắn dù có tức giận đến sắc mặt tái nhợt cũng không nói ra được câu phạt nặng. Nhưng hắn càng khoan dung, ta càng hận. Trong mắt hắn vĩnh viễn chỉ chứa được mình người, Mạnh Đàm Khê là ai? Bất quá là một phạm nhân nho nhỏ thăm tương tư hắn. Hắn thật sự ở đây đợi người hơn một ngàn năm, một lần lại một lần nhìn người đến, một lần lại một lần đưa người đi, thứ gọi là si tình có phải chính là bộ dáng này? Còn ta ở đây một ngày lại một ngày chờ hắn đến, một ngày lại một ngày nhìn hắn cô đơn rời đi, tới bây giờ, rốt cuộc ta cũng cảm thấy mệt mỏi. Có thể trước đây ta cũng rất mệt, rất mệt, nhưng ta không quên được.”

Ta sớm đã yêu hắn tới không thể tự thoát khỏi.

“Ta mãi không quên được, lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, hắn đứng trong đám người, hắc y viền kim sắc, bạch ngọc quan, thật giống trích tiên. Hắn mỉm cười, xa xôi mà mềm mại, thoáng chốc vạn vật cô quạnh, chỉ vì nhìn hắn một cái.” Ta chớp mắt mấy cái, đôi mắt khô khóc không chảy ra nổi một giọt nước mắt, ta nói: “Đàm Thanh, những thứ người có ta đều không bằng người. Nhưng có một thứ, ta yêu Huy Mạc, ngoại trừ yêu hắn, thứ gì ta cũng không bằng người.”

Khóe miệng không khỏi cong lên, ta nhìn Tam Đồ xuyên, như lần đầu tiên ta nhìn thấy một người vượt qua ngàn vạn thế nhân, ta nghĩ, ta muốn nói cho hắn biết, nhưng vĩnh viễn chẳng nói ra: “Huy Mạc, ta nghĩ, sẽ có một ngày người cười với ta, miệng gọi một cái tên, Mạnh Đàm Khê.”

7. Chương 7

Editor: Hạ Diên

Có thứ gì đó lạnh lẽo chảy xuống, vỡ vụn thành vô số mảnh. Ta nghĩ đó là giọt nước mắt cuối cùng của ta.

Trong chốc lát, tứ phía không hề có một tiếng động. Mạnh Đàm Khê dốc hết tâm can nói ra yêu hận không dứt chôn sâu trong lòng cho Lạc Thanh nghe, người kia hẳn là nghe rõ nhất.

“Minh chủ đại nhân.” Soa lão quỷ thận trọng, nhẹ giọng gọi một tiếng, Huy Mạc nắm chặt hai tay, nhàn nhạt mở miệng: “Đây là thứ các người muốn ta nghe? Mục đích đâu?”

Không biết hỉ nộ, vô tình vô tự, lại khiến Soa lão quỷ rung mình một cái. Soa lão quỷ còn chưa trả lời, thanh âm Lạc Thanh đã vang lên: “Vậy bây giờ? Người muốn làm gì?”

“Bây giờ...” Mạnh Đàm Khê lặp lại một lần, nhìn Lạc Thanh, những lời vừa rồi giống như đã khiến Mạnh Đàm Khê trở nên trống rỗng, một đôi mắt trong veo chỉ còn mờ mịt.

“Bây giờ, ta muốn rời đi.”

Lạc Thanh trầm mặc, nhất thời không có ai trả lời, lặng im nửa ngày.

“Vậy người đi đi.” Là ai mở miệng, thanh âm quen thuộc mà xa lạ. Lạc Thanh cùng Mạnh Đàm Khê đồng thời quay đầu nhìn, hắc y thần tiên đi tới chỗ bọn họ, sau lưng là Soa lão quỷ nhăm nhăm theo đuôi.

Mạnh Đàm Khê đứng lên, sắc mặt không có nửa phần kinh hoảng, chỉ có thông dong trấn tĩnh: “Đi? Đi đâu?”

“Người muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, muốn luân hồi cũng tùy người.” Huy Mạc đáp.

“Người đồng ý thả ta đi?” Mạnh Đàm Khê bình tĩnh nhìn Huy Mạc, dường như muốn cười.

Nếu là trước đây, nghe câu kia Huy Mạc có lẽ sẽ mỉm cười không quan tâm, thông dong mà nho nhã, nhưng bây giờ hẳn chỉ có thể hỗn loạn quay đi chỗ khác, “Phải, ta thả người, người có thể đi.”

“Vì sao?” Mạnh Đàm Khê tiến lên hai bước, đôi mắt trong suốt như gương khắc đầy thân ảnh Huy Mạc.

Huy Mạc tránh ánh mắt của y. Vì sao? Hẳn cũng muốn biết. Có thể là một ngàn năm nay hẳn nhìn thân ảnh đơn bạc cô tịch này đã sớm không còn hận. Không để y đi, có lẽ chính hẳn cũng không muốn để y đi, nếu ngay cả Mạnh Đàm Khê cũng đi, vậy thì một kiếp phàm nhân vội vã hẳn từng trải qua, chỉ còn mình hẳn biết tới như một giấc mộng, phồn hoa mỹ lệ nhưng chỉ là mây khói bay qua. Chỉ khi hẳn nhìn Mạnh Đàm Thanh, mấy chục năm tháng trần gian kia mới trở nên chân thực. Trong lúc né tránh ánh mắt, hẳn vô tình thấy bạch y nhân lẳng lẳng đứng một bên, đột nhiên thông suốt lý do, lại để mọi người tin phục: “Dĩ nhiên là vì Đàm Thanh muốn người rời đi, vậy người liền đi đi.”

Mạnh Đàm Khê nở nụ cười, Đàm Thanh, người xem một chút, ta chờ đợi ngàn năm cũng không bằng một câu nói của người, người bảo ta làm sao chịu nổi? Người bảo ta làm sao không oán không hận? Chỉ là đến bây giờ, ngay cả khí lực để hận ta cũng không có, hơn một ngàn năm đủ khiến ta mỗi một không chịu nổi. Quãng thời gian đó đối với thần tiên mà nói bất quá chỉ là vài cái chớp mắt, nhưng đối với ta lại là mười kiếp nhân sinh. Huy Mạc, ta nhìn người một cái, yêu người mười đời. Người xem, có phải là đủ rồi?

Mạnh Đàm Khê từ từ lùi về sau, đôi mắt nhìn chằm chằm vị thần tiên không chịu liếc mắt nhìn y một cái, đột nhiên mỉm cười, một nụ cười yên tĩnh như y, cũng là nụ cười cuối cùng của y. Y dốc hết hết tất cả vui mừng bi thống, chảy hết nước mắt, cười hết nụ cười, cuối cùng cũng không lưu lại đường sống...

“Vậy, ta đi.”

Tiếng nước vang lên...

Một quỷ xuống nước, vạn quỷ dâng trào.

“Đàm Khê!” Soa lão quỷ kinh hãi hét lên một tiếng, Huy Mạc bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ngàn hồn vạn quỷ kéo thân ảnh không cần gió thổi cũng sẽ tiêu tán kia xuống. Một khắc kia, trong lòng hẳn thứ gì cũng không còn, chuyện gì cũng không nghĩ ra. Đến khi kịp suy nghĩ, một cái bóng đen cực lớn đã nhảy vào Tam Đồ xuyên, đầu rồng, sừng hươu, mắt sư, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, móng ngựa, Kỳ Lân gào lên một tiếng, vang vọng chín tầng trời.

Mạnh Đàm Khê! Đàm Khê!

Tam Đồ xuyên trong hơn lảng kính tốt nhất nhân gian, nhưng ai biết trong này chỉ có oán khí, ác quỷ đầy sông. Huy Mạc hóa thành nguyên hình, một khắc kia liền mất tâm, tiên khí toàn thân tăng mạnh, vô số quỷ phách trên mặt sông kêu lên thảm thiết, vội vàng chạy trốn, chạy không nhanh thì chỉ còn đường hồn phi phách tán. Tam Đồ xuyên kêu rên khắp nơi, nhưng ánh mắt kia chỉ lo tìm kiếm thân ảnh ngàn năm quen thuộc. Đàm Khê! Đàm Khê! Kỳ Lân cực lớn bơi thật nhanh, nhất thời nửa khắc, bãi bể đều hoá nường dâu, Huy Mạc chỉ biết, khi ánh mắt hắn chạm tới thân ảnh như chiếc lá lục bình chậm rãi trầm xuống Tam Đồ xuyên sâu không thấy đáy, tâm hắn đột nhiên rất đau.

Soa lão quỷ cùng Lạc Thanh đứng bên Tam Đồ xuyên, thấy Kỳ Lân thần thú nhảy vào Tam Đồ, chẳng đến một khắc, bọt nước cực lớn liền bắn lên tung tóe, hắc y thần tiên ôm một con quỷ thần sắc tái nhợt, nửa quỳ bên bờ.

Minh chủ Huy Mạc, thượng cổ thần thú, Kỳ Lân hóa thân, quả thực là thiên chi kiêu tử, vô cùng tôn quý, có thể có người từng thấy hắn kinh hoàng luống cuống, vô cùng chật vật, chính là khi hắn vừa tỉnh lại liền từ Minh giới lập tức chạy tới nhân gian, chứ không như bây giờ — cả người ướt đầm, vừa bất lực vừa hoảng loạn.

“Đàm Khê, Mạnh Đàm Khê.”

Huy Mạc ôm chặt con quỷ gầy yếu trong ngực, mất đi lý trí. Đến bây giờ, hắn vẫn không hiểu, vì sao lại như vậy? Đàm Khê vì sao nói ra câu chuyện máu tươi đầm đìa kia lại kiên quyết rời đi, người muốn đi, người muốn đi đâu cũng được, ta đều đồng ý. Nhưng vì cái gì? Vì sao người nhất quyết phải biến thành tro bụi? Đàm Khê, Đàm Khê, người tỉnh lại đi, người mau nói chuyện với ta! Người không vui, người nói với ta, người đau đớn, người nói với ta, người muốn thứ gì, người chỉ cần nói với ta một tiếng. Chỉ cần người tỉnh lại, Đàm Khê, người không vui, ta dỗ dành người. Người đau, người khiến ta đau hơn cũng được, người muốn thứ gì, ta đều cho người. Đàm Khê, ta không muốn khi ta nhận ra mình yêu người, thì ngay cả cơ hội đền bù cho người cũng không có.

Thần tiên cao ngạo rốt cuộc cũng cúi đầu, nhìn phàm nhân luôn ngược nhìn hắn. Mạnh Đàm Khê, ta sẽ không để người chết, mất hết tất cả ta cũng sẽ không để người chết. Huy Mạc cúi đầu, quang mang từ miệng bỗng hiện ra. Đàm Khê, ta nguyện ý dùng tu vi nửa đời ta đổi lấy mạng của người, người có thể đợi ta thêm một chút nữa không?

Soa lão quỷ trợn to mắt, nhìn một màn cực kỳ hoang đường trước mắt, một khắc trước vẫn không quay đầu nhìn lại, một khắc sau liền lấy nội đan bản mệnh đi cứu người. Minh chủ đại nhân, lão quỷ nên nói người quá mức hỉ nộ vô thường, hay là nên nói người quá mức chấp nhất nên mới mất đi. Lão quỷ mừng vì người rốt cuộc cũng chịu nhìn hải tử ngốc nghếch kia, cũng thương hại người tới lúc này mới đột nhiên hiểu được, thế nhưng bây giờ đã không còn kịp. Không còn kịp, Soa lão quỷ nhìn Mạnh Đàm Khê được ôm lên liền biết không thể cứu.

Tam Đồ Xuyên, quỷ hồn một khi rơi xuống nước chỉ có hai kết cục, một là oán niệm sâu nặng trở thành lệ quỷ vĩnh viễn không được siêu sinh, hai là một lòng muốn chết, không còn chấp niệm, hồn phách tứ tán, hóa thành tro bụi. Mà Mạnh Đàm Khê, hiển nhiên là về sau. Mạnh Đàm Khê đã cứu vô phương cứu chữa, dù cho Huy Mạc có đem nội đan bản mệnh cho y, thứ bảo vệ được, cũng chỉ là một bộ thể xác.

“Mạnh Đàm Khê, người tỉnh, mau tỉnh.” Huy Mạc vẫn cứ đem nội đan cho Mạnh Đàm Khê nuốt vào, còn cảm thấy không đủ, tiên lực kim sắc bao lấy toàn thân Mạnh Đàm Khê, dùng hết sức lực. Minh chủ Huy Mạc nỉ non một câu “Người tỉnh lại đi”, đây chuyện ngay cả hắn cũng không ngờ tới, chỉ là một tiểu quỷ mà thôi, lại muốn tu vi nửa đời hắn, muốn hắn không tiếc một thân tiên lực, muốn hắn môi răng run rẩy, muốn Minh chủ mình phủ thời thời khắc khắc đều bình tĩnh ung dung bây giờ phải sợ hãi run rẩy, hắn sợ, hắn sợ mất đi người hắn đang ôm chặt trong lòng.

Lạc Thanh mím môi, nhìn Huy Mạc thất hồn lạc phách mà thở dài, y là người ngoài, mà còn hiểu được.

“Minh chủ đại nhân, đừng phí sức, Mạnh Đàm Khê chết rồi.” Một lời nói ra, dường như thức tỉnh Minh chủ đang chìm trong mộng. Mắt hắn lộ ra hung quang, “Ai nói y chết? Y...?” Huy Mạc nhìn Lạc Thanh, sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Hắn run rẩy: “Y đang ngủ, y quá mệt mỏi, mới muốn nghỉ ngơi một lúc. Đàm Thanh, ta không muốn...”

“Người muốn hay không thì có can hệ gì đến ta đâu? Minh chủ đại nhân, vì sao cho tới bây giờ người vẫn còn nhìn hai gương mặt như lạc vào sương, không phân rõ được.” Lạc Thanh hiển nhiên không để ý đến thái độ của Huy Mạc, chậm rãi nói: “Tại hạ nhớ Minh chủ đại nhân nói mình đối với Mạnh Đàm Thanh là nhất kiến chung tình, vừa hay, Mạnh Đàm Khê đối với người cũng là vừa thấy không quên, đúng là trùng hợp. Minh chủ đại nhân, nụ cười vừa mới nở kia, có thể gọi là tinh thể phương hoa? Mạnh Đàm Khê cười lộ lên cũng rất dễ nhìn, không kiêu căng, không diễm lệ, yên lặng, thanh thanh đạm đạm.”

Huy Mạc cứng đờ, ánh mắt có chút đờ đẫn. Lạc Thanh quay người đi tới cầu Nại Hà, thanh âm xa xôi: “Minh chủ đại nhân, hơn một ngàn năm, người thật sự chưa từng hoài nghi, người trong lòng người rốt cuộc là ai? Mạnh Đàm Thanh người buông tay, lại nhốt Mạnh Đàm Khê một ngàn năm, nếu không có hôm nay, y chính miệng nói ra tất cả, liệu người có thể cam tâm tình nguyện để y rời đi? Đại nhân, người có tin hay không, nếu không vì một lời cuối cùng của người, có lẽ Mạnh Đàm Khê cũng không đến mức quyết tuyệt như vậy. Y năm kia si mê một câu trả lời, nhưng ngàn năm sau y cũng không bằng một câu nói của Mạnh Đàm Thanh. Huy Mạc, người bảo y làm sao chịu đựng, y bởi người hơn một ngàn năm, một phạm nhân, bởi người hơn một ngàn năm.” Lạc Thanh than thở, thương cho một con quỷ cuồng đại si mê, có lẽ vạch trần chuyện này chính là chuyện cuối cùng y có thể làm cho Mạnh Đàm Khê.

Soa lão quỷ lắc đầu một cái, thở dài, nhẹ giọng rời đi. Cả Tam Đồ, chỉ còn lại Minh chủ cùng một thi thể trong lòng hắc.

Nửa ngày, Huy Mạc mới lấy lại tinh thần, bỗng cảm thấy trong cổ có một mùi máu tanh, hắc hoảng loạn bùm miệng, còn chưa kịp đem cổ chất lỏng nóng bỏng kia nuốt vào trong bụng, đột nhiên ho một cái, máu tươi liền bắn đầy trên đất. Huy Mạc kinh ngạc nhìn bàn tay đầy máu tươi, hai mắt chỉ còn một mảnh vô hồn. Thần tiên tuần mỹ vô song trong nháy mắt trở nên già nua, vẩy đen lấm lét nhợt nhạt bao trùm phân nửa khuôn mặt, ngay cả cổ lẫn mu bàn tay cũng đều là một mảnh hắc sắc, không khó tưởng tượng hắc y thần tiên lúc này đáng sợ như nào.

“Mạnh Đàm Khê, một ngàn năm có phải rất lâu hay không, lâu đến nỗi người không muốn tiếp tục đợi ta. Nhưng người xem, chúng ta quen biết hơn một ngàn năm, nhưng người chưa từng ở trước mặt người khác gọi ta một tiếng. Mà ta, vừa nghĩ liền nhớ, ta chưa từng nghe thấy người gọi tên ta, gọi ta “Huy Mạc.” Còn ta, một câu “Đàm Khê” cũng không nói với người. Người không phải là thích ta sao? Nhưng vì sao ta nghĩ tới nghĩ lui, đem tất cả mọi chuyện ta nhớ lại một lần, liền phát hiện giữa chúng ta chẳng có gì cả.”

Kiều ngạo như hắc, khoe mắt lại hồng hồng, thanh âm đầy thống khổ: “Không có gì cả thì chúng ta sao có thể nói yêu hay không, hận hay không? Mạnh Đàm Khê, người cái gì cũng không chịu nói cho ta, người đau cũng được, người yêu cũng tốt, ngay cả có thích hay không người cũng không chịu nói cho ta một tiếng. Cầu không được, quên không được, bỏ không được, rõ ràng giữa chúng ta không có thứ gì, vì sao người lại đem ba thứ khổ sở này để lại cho ta? Mạnh Đàm Khê, ta còn rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với người, vì thế, cho dù hồn người có tan hết, ta cũng phải tìm người về, lên ba mươi ba tầng trời, xuống chín mươi chín tầng núi, ta cũng phải tìm người về.”

Hắc y thần tiên ôm quỷ hồn tiêu tán từng bước từng bước đi xa, bóng lưng thê lương lại quật cường, dường như nghe thấy hắc nói: “Ta chờ người tỉnh lại, mười năm không tỉnh liền đợi trăm năm, trăm năm không tỉnh liền đợi ngàn năm, ngàn năm người cũng không tỉnh lại, vậy ta sẽ đợi vạn năm, cho dù là mười vạn năm, ta cũng đều chờ. Chỉ cần người chịu tỉnh lại, bao lâu ta cũng chờ, ta chờ người tỉnh lại, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được hay không?”

...

Năm tháng trôi qua, địa phủ vẫn là quỷ đến quỷ đi không một tiếng động, phủ đệ của Minh chủ cũng vẫn nguy nga, cô quạnh xem lần thê lương.

Huy Mạc nửa quỳ bên một giường huyền băng, vốn là tấm điện của hắc, nhưng trong này chỉ có một chủ nhân bất động không nói.

Toàn bộ thiên giới đều biết thượng cổ thần thú, Kỳ Lân Huy Mạc vì một con quỷ mà thỉnh tất cả tiên nhân trong tứ hải bát hoang, Cửu Châu lục hợp, ngay cả thượng thần Ti Hoa ngủ say với biển mây vô tận cũng bị hắc kéo tới minh phủ. Đáng tiếc...

Huy Mạc nhẹ nhàng vỗ về con quỷ kia, ánh mắt bách chuyển thiên hồi, nụ cười bên môi ôn nhu mà triền miên, hắn nhẹ giọng gọi: “Đàm Khê.” Lưu luyến như sở cầu của quỷ hồn năm đó, “Ta có một bí mật muốn nói với ngươi. Ta nói, kỳ thực, lần đầu tiên Huy Mạc nhìn thấy ngươi đã gọi Mạnh Đàm Khê.” Từng chữ từng chữ, tất cả đều là tình thâm như biển: “Ngươi biết không, khi Huy Mạc nhìn ngươi mỉm cười thì nghĩ tới thứ gì? Là hồng trần cuộn cuộn, là di thể cô độc một mảnh yên tĩnh.” Hắn cảm thán: “Thật sự rất dễ nhìn.”

Không ai đáp lời.

Huy Mạc cũng không giận, nhẹ giọng nói, đủ loại ôn nhu, như thể chỉ cần trùng lặp một chút, người trước mặt này sẽ bị hắn thổi tan, “Đàm Khê, ngươi tỉnh lại đi, có được không? Ngủ lâu như vậy còn không đủ sao? Nếu như không đủ, không sao, ta biết ngươi mệt mỏi, vậy ngươi ngủ, ta chờ ngươi, ta nhất định sẽ chờ ngươi.”

Hắn tự lẩm bẩm, một giọt nước từ khóe mắt rơi xuống, không hề có một tiếng động, mà thần tiên vẫn vô tri vô giác nhìn con quỷ kia, tựa như cả thế giới chỉ chỗ này mới đáng để hắn nhìn. Hắn nằm bên cạnh con quỷ kia, vẫn là nhu tình bách chuyển thiên hồi, lẩm bẩm: “Đàm Khê, không sao, ngươi ngủ, ta chờ... Ta chờ... Lần này ta chờ ngươi, nhất định sẽ chờ ngươi. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được hay không?” Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nhu-loi-than>